

Pamati un galvenie argumenti

Apelācijas sūdzības iesniedzēja apelācijas sūdzības pamatojumam norāda četrus pamatus.

Ar pirmo pamatu apelācijas sūdzības iesniedzēja norāda, ka Pirmās instances tiesa ir pārkāpusi sodu individuālas attiecināmības principu, lemjot, ka Komisijai nebija pienākuma atsevišķi analizēt dažādus pārkāpuma elementus, jo pastāvēt vienots pārkāpums un kopīga stratēģija, kuru īsteno visi aizliegtas vienošanās dalībnieki. Šādas vispārējas pārkāpuma analīzes rezultātā, nenosakot konkrēto produktu vai attiecīgo produktu kategoriju tirgus, tika noteikts naudas soda apmērs, neņemot vērā patieso īpašo pārkāpumu, kuru ir izdarījis katrs no aizliegtas vienošanās dalībniekiem.

Ar otro pamatu sabiedrība, kura ir iesniegusi apelācijas sūdzību, norāda, ka Pirmās instances tiesa ir grozījusi Komisijas lēmumu, nospriežot, ka tajā esot ņemta vērā konkrētā aizliegtas vienošanās ietekme attiecīgajā tirgū, lai noteiktu naudas soda apmēru, lai gan Komisija pati gan tās 2003. gada 3. decembra lēmumā, gan tiesas sēdes laikā Pirmās instances tiesā norādīja, ka šo ietekmi nevarēja precīzi noteikt. Pārkāpums tika kvalificēts kā "sevišķi smags", pamatojoties vienīgi uz tā raksturu un ģeogrāfisko apmēru.

Ar trešo pamatu apelācijas sūdzības iesniedzēja norāda, ka Pirmās instances tiesa ir pārkāpusi vienlīdzīgas attieksmes principu, apstiprinot Komisijas atteikumu piešķirt apelācijas sūdzības iesniedzējai papildu naudas soda samazinājumu, pamatojoties uz paziņojumu par iecietības režīmu, lai gan šāds samazinājums tika piešķirts divām citām sabiedrībām, kuras ir apelācijas sūdzības iesniedzējas konkurentes. Līdz ar to Pirmās instances tiesa nav pienācīgi ņēmusi vērā un atļidzinājusi šīs sabiedrības ciešo un pastāvīgo sadarbību procedūras laikā.

Ar ceturto un pēdējo pamatu *Carbone Lorraine* visbeidzot norāda, ka Pirmās instances tiesa ir pārkāpusi samērīguma principu un vienlīdzīgas attieksmes principu, uzskatot, ka apelācijas sūdzības iesniedzējai nevar tikt piešķirts naudas soda samazinājums, pamatojoties uz smagām finansiālām grūtībām, kuras tai ir radušās, lai gan šis pats faktors tika uzskatīts par pietiekamu, lai samazinātu citai konkurējošai sabiedrībai piespiesto naudas sodu.

(¹) Padomes 1962. gada 6. februāra Regula Nr. 17/62, Pirmā regula par Līguma 85. un 86. panta piemērošanu (OV 13, 204. lpp.).

(²) Padomes 2002. gada 16. decembra Regula (EK) Nr. 1/2003 par to konkurences noteikumu īstenošanu, kas noteikti Līguma 81. un 82. pantā (OV 2003, L 1, 1. lpp.).

(³) OV 2004, L 125, 45. lpp.

Prasība, kas celta 2008. gada 16. decembrī — Eiropas Kopienu Komisija/Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotā Karaliste

(Lieta C-556/08)

(2009/C 44/60)

Tiesvedības valoda — angļu

Lietas dalībnieki

Prasītāja: Eiropas Kopienu Komisija (pārstāvji — H. Støvlbæk un A. A. Gilly)

Atbildētāja: Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotā Karaliste

Prasītājas prasījumi:

- atzīt, ka, nepieņemot normatīvus un administratīvus aktus, kas vajadzīgi, lai pilnībā īstenotu Eiropas Parlamenta un Padomes 2005. gada 7. septembra Direktīvu 2005/36/EK (¹) par profesionālo kvalifikāciju atzīšanu, vai jebkurā gadījumā nedarot šos aktus zināmus Komisijai, Apvienota Karaliste nav izpildījusi šajā direktīvā paredzētos pienākumus;
- piespriest Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotajai Karalistei atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Terminš direktīvas transponēšanai valsts tiesībās beidzās 2007. gada 20. oktobrī.

(¹) OV L 255, 22. lpp.

Prasība, kas celta 2008. gada 16. decembrī — Eiropas Kopienu Komisija/Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotā Karaliste

(Lieta C-557/08)

(2009/C 44/61)

Tiesvedības valoda — angļu

Lietas dalībnieki

Prasītāja: Eiropas Kopienu Komisija (pārstāvji — L. Lozano Palacios un A. A. Gilly)

Atbildētāja: Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotā Karaliste

Prasītājas prasījumi:

- atzīt, ka, nepieņemot normatīvus un administratīvus aktus, kas vajadzīgi, lai izpildītu Eiropas Parlamenta un Padomes 2005. gada 7. septembra Direktīvas 2005/35/EK par kuģu radīto piesārņojumu un par sankciju ieviešanu par pārkāpumiem ⁽¹⁾ prasības, vai katrā ziņā nepaziņojot par to Komisijai, Apvienotā Karaliste nav izpildījusi šajā direktīvā paredzētos pienākumus;
- piespriet Apvienotajai Karalistei atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Direktīvas transponēšanas termiņš valsts tiesībās beidzās 2007. gada 1. aprīlī.

⁽¹⁾ OV L 255, 11. lpp.

Apelācijas sūdzība, ko par Pirmās instances tiesas (septītā palāta) 2008. gada 15. oktobra spriedumu lietā T-160/04 Potamianos/Komisija 2008. gada 19. decembrī iesniegusi Eiropas Kopienu Komisija

(Lieta C-561/08 P)

(2009/C 44/62)

Tiesvedības valoda — franču

Lietas dalībnieki

Apelācijas sūdzības iesniedzēja: Eiropas Kopienu Komisija (pārstāvji — J. Currall un D. Martin)

Cits lietas dalībnieks: Gerasimos Potamianos

Apelācijas sūdzības iesniedzējas prasījumi:

- atcelt Pirmās instances tiesas 2008. gada 15. oktobra spriedumu lietā T-160/04;
- atzīt par nepieņemamu Potamianos prasību;
- nolemt, ka katrs lietas dalībnieks pats sedz savus tiesāšanās izdevumus, kas ir radušies saistībā ar šo tiesvedību un tiesvedību Eiropas Kopienu Pirmās instances tiesā.

Pamati un galvenie argumenti

Komisija savā apelācijas sūdzībā apstrīd Pirmās instances tiesas sniegto kvalifikāciju paziņojumam, kas nosūtīts atbildētajam, lai to informētu par viņa pagaidu darbinieka līguma nepagarināšanu. Pirmās instances tiesai šo paziņojumu vajadzēja interpretēt kā lēmumu, ko nav pieņēmusi institūcija, kura ir pilnvarota noslēgt darba līgumus. No Tiesas judikatūras un īpaši no 2006. gada 14. septembra sprieduma lietā *Fernández Gómez* (C-417/05 P) skaidri izriet, ka šādam paziņojumam ir vienīgi informatīva nozīme, jo vienīgi līguma noteikums, kurā ir teikts, ka līgums pēc tā beigu termiņa netiks pagarināts, ir uzskatāms par nelabvēlīgu aktu. Tā kā šis līgums netika apstrīdēts Civildienesta noteikumos paredzētajos termiņos, Pirmās instances tiesai prasību vajadzēja noraidīt kā nepieņemamu.

Neievērojot šo judikatūru, Pirmās instances tiesa ir radījusi tiesisku nedrošību gan Civildienesta tiesai, gan Komisijai un citām iestādēm, kas ir noslēgušas līgumus, kurus var pielīdzināt šajā lietā izskatāmajam.

Prasība, kas celta 2008. gada 22. decembrī — Eiropas Parlaments/Eiropas Savienības Padome

(Lieta C-566/08)

(2009/C 44/63)

Tiesvedības valoda — franču

Lietas dalībnieki

Prasītājs: Eiropas Parlaments (pārstāvji — R. Passos, G. Mazzini un D. Gauci)

Atbildētāja: Eiropas Savienības Padome

Prasītāja prasījumi:

- atcelt Padomes 2008. gada 29. septembra Lēmumu 2008/780/EK, lai Eiropas Kopienas vārdā noslēgtu Nolīgumu par zvejniecību Indijas okeāna dienvidu daļā ⁽¹⁾, tādēļ, ka ar to pārkāpts EK līgums;
- piespriet Padomei atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.